

Den konkrete fastlæggelse af, hvad der ligger i »har muliggjort den uberettigede brug« afhænger bl.a. af betalingssystemets sikkerhedsforanstaltninger.

Etablerede sikkerhedsforanstaltninger i et betalingskortsystem tjener til beskyttelse af såvel kortindehaver som kortudsteder. I visse betalingskortsystemer indeholder betalingskortet såvel foto som underskrift. Der kan også være knyttet en kode til kortet, således at kortet kun kan benyttes, såfremt brugeren er i besiddelse af såvel kort som kode. Der er således i visse situationer indbygget en slags dobbelt sikkerhed i systemet, som ikke blot skal beskytte kortudsteder, men også kortindehaver. For at kortindehaver ifalder ansvar efter stk. 3, nr. 2, skal samtlige de sikkerhedsbrister, der har muliggjort tredjemands misbrug, kunne henføres til kortindehaver. Kortindehaver må gå ud fra, at systemets sikkerhedsforskrifter iagttages af såvel kortudsteder som betalingsmodtager.

Ved betalingstransaktioner, der er foretaget af en uberettiget under anvendelse af PIN-kode, indebærer ordene »muliggjort den uberettigede brug« således, at såvel tredjemands besiddelse af kortet, som hans kendskab til koden, skal kunne henføres til kortindehavers groft uforsvarlige adfærd.

Ved vurderingen må der tillige lægges vægt på eventuelle aftalevilkår mellem kortudsteder, kortindehaver og betalingsmodtager. Et eksempel herpå er en fastsat maksimumsgrænse for visse varekøb. Hos benzinselskaberne er det således ikke ualmindeligt, at betalingskortet ifølge aftalevilkårene kan anvendes til både benzinkøb og kioskvare, men der er fastsat et maksimumsbeløb for køb af kioskvare. Såfremt benzinselskabet i strid med sikkerhedsforskrifterne tillader en uberettiget tredjemand at foretage køb ud over en fastsat maksimumsgrænse, vil kortindehaver ikke hæfte ud over det aftalte maksimumsbeløb.

Bestemmelsen i nr.3 svarer i hovedsagen til den gældende lovs §21, stk. 1, nr. 2. I modsætning til efter den gældende lov skelnes der imidlertid ikke mellem grov og simpel uagtsomhed. Kortindehaver hæfter således efter forslaget for op til 8.000 kr., selv om den forsinkede underretning alene kan tilskrives simpel uagtsomhed.

I forslaget er endvidere foretaget en mindre ændring med hensyn til underretningspligten. Underretning skal foretages snarest muligt efter, at kortindehaver, eller den han har overladt kortet til, har fået kendskab til, at kortet er bortkommet. Derimod stilles der ikke længere krav om, at underretningen skal ske inden rimelig tid efter bortkomsten. Dette betyder, at ansvar for manglende kontrol med besiddelse af kor-

tet alene vil kunne gøres gældende efter bestemmelsen i nr. 2, og kun hvis der foreligger en groft uforsvarlig adfærd.

Såfremt der opstår eventuel tvivl om kortindehavers hæftelse, vil det i almindelighed være kortudsteder, der vil være henvist til at indlede søgsmål, såfremt kortudsteder ønsker at gøre et krav gældende, som kortindehaver bestrider. For så vidt angår kortudstedt af pengeinstitutterne, kan der dog være tale om kort tilknyttet en indlånskonto, hvorpå der er dækning. I sådanne tilfælde vil der kunne forekomme en uheldig forskelsbehandling af disse kortindehavere, såfremt pengeinstituttet blot modregner kontoen med det omtvistede hæftelsesbeløb. Det forudsættes derfor, at pengeinstitutterne – bortset fra selvriskobeløbet på 1.200 kr. – tilbagefører omtvistede beløb til kortindehavers konto, indtil der foreligger en afklaring af hæftesspørgsmålet, medmindre pengeinstituttet mener at have klare beviser for, at betingelserne for hæftelse ud over selvriskobeløbet på 1.200 kr. er til stede.

Til stk. 4

Bestemmelsen foreskriver, at kortindehavers ansvar efter reglerne om andres misbrug forudsætter, at de pågældende transaktioner er korrekt registreret og bogført.

Kortudsteder har i henhold til bestemmelsen i § 22, der opretholdes uændret, bevisbyrden for, at betalingstransaktioner ikke skyldes fejlregistrering, konteringsfejl, teknisk sammenbrud eller andre lignende omstændigheder.

De gældende bestemmelser i § 21 og § 22 har givet anledning til usikkerhed om, hvilke regelsæt som skulle anvendes i en given situation.

Reglen i stk. 4 indebærer, at det er bestemmelsen i § 22 om fejl, der finder anvendelse, såfremt et forhold umiddelbart kan være omfattet af § 21 som § 22.

Til stk. 5

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 21, stk. 4. Såfremt ansvar for tab som følge af uberettiget brug af betalingskortet ikke kan henføres til hverken kortindehaveren eller betalingsmodtageren, er kortudsteder ansvarlig for eventuelle tab.

Til stk. 6

Bestemmelsen viderefører den gældende lovs § 21, stk. 5. Underretningen til kortudsteder har virkning fra det tidspunkt, hvor den kommer frem til denne. Dette gælder, uanset om betalingssystemet er indrettet således, at kortudsteder ikke har haft mulighed